

Knjiga proroka Daniela - broj četrdeset i pet

Simbolička preobrazba: razotkrivanje tajne svagdašnje žrtve u Knjizi proroka Daniela

Jeff Pippenger

2024-01-09

„Svagdanja“ u knjizi proroka Daniela Williamu Milleru bila je prepoznata kao simbol poganskoga Rima ili poganstva, ali u posljednjim je danima ona simbol odbacivanja temeljnih istina Williama Millera. Ona predstavlja kraj pobune koja je započela 1863. godine odbacivanjem Millerova razumijevanja Mojsijevih „sedam vremena“ iz Levitskoga zakonika dvadeset šest. Kada je adventizam odbacio ispravno poistovjećenje „svagdanje“ s poganstvom, pretvorio je simbol Sotone u simbol Krista. Izaija utvrđuje da je to djelo bilo izvrćanje stvari naglavce. Odbacivanje „svagdanje“ učvrstilo se 1930-ih godina (treći naraštaj adventizma), ali je bilo predmetom prijepora još od 1901. godine (drugi naraštaj adventizma). Kao i u slučaju drevnoga Izraela, postupno odbacivanje istine dovelo je do prihvaćanja zablude koja je sadržavala elemente neoprostivoga grijeha.

Neoprostivi grijeh cjepidlačavih Židova bio je prikazan onda kada su djela koja je Krist učinio poistovjetili s djelima Sotone. Drevni Izrael je prvotni simbol modernog Izraela, a moderni je Izrael učinio upravo to isto, samo obrnuto. Uzeli su djela Sotone (poganstvo) i ta djela pripisali Kristu. Pobuna drevnoga Izraela uključuje i njihov izbor Sotone za svojega kralja.

Kad je dakle Pilat čuo tu riječ, izvede Isusa i sjede na sudačku stolicu na mjestu zvanom Kameniti pod, a na hebrejskom Gabbatha. A bijaše priprava za Pashu, oko šestoga sata; i reče Židovima: Evo vašega Kralja! Ali oni povikaše: Ukloni ga, ukloni ga, razapni ga! Pilat im reče: Zar da razapnem vašega Kralja? Glavari svećenički odgovoriše: Nemamo kralja osim cara. Tada im ga dakle predade da bude razapet. I uzeše Isusa te ga odvedoše. Ivan 19:13–16.

Pilat je bio predstavnik poganskoga Rima, a sestra White poistovjećuje da je zmaj koji je zbačen s neba u dvanaestom poglavlju Otkrivenja Sotona, ali u drugotnom smislu zmaj je također i poganski Rim. Zmaj je stoga simboliziran „svagdanjom žrtvom“. Svršetak pobune drevnoga Izraela, kada su javno proglasili: „Mi nemamo kralja osim cara“, predstavljao je njihovu javnu objavu da su podanici svojega kralja, a njihov je kralj bio Sotona. Ta pobuna protiv Boga kao Kralja započela je u danima proroka Samuela, kada su odbacili Boga kao svojega kralja i zahtijevali da im se dade ljudski kralj kako bi bili kao ostali narodi.

Tada se sabraše sve starješine Izraelove i dođoše Samuelu u Ramu, te mu rekoše: Evo, ti si ostario, a tvoji sinovi ne hode tvojim putovima; postavi nam sada kralja da nam sudi, kao i svim narodima. Ali Samuelu ne bijaše po volji kad rekoše: Daj nam kralja da nam sudi. I Samuel se pomoli Gospodu. A Gospod reče Samuelu: Poslušaj glas naroda u svemu što ti govore; jer nisu oni odbacili tebe, nego su odbacili mene, da ne kraljujem nad njima. Po svim djelima koja su činili od dana kad sam ih izveo iz Egipta pa do ovoga dana, kojima su me ostavili i služili drugim bogovima, tako čine i tebi. 1 Samuelova 8:4–8.

Drevni Izrael nikada nije prepoznao da je odbacio Boga niti da će njihova želja za zemaljskim kraljem napredovati do te mjere da će razapeti Mesiju i izabrati Sotonu za svoga kralja. Njihova pobuna bila je skrivena njihovim očima njihovim vlastitim samopravednim predodžbama da su, unatoč odbacivanju Boga, još uvijek izabrani narod, jer su, naposljetku, zaključivali da je Bog i nakon Samuela i dalje održavao svetu proročku službu.

Pogrešno su tumačili proročku službu proroka, vjerujući da prisutnost Božjih proroka dokazuje da su oni Božji izabrani narod. Nisu uviđali da su daleko od Boga i da su ih proroci nastojali vratiti Bogu, jer su djelovanje proroka tumačili kao dokaz Božjega vodstva. To je bilo unatoč njihovoj trajnom odbacivanju svih poruka proroka koji su im bili poslani. Ista je obmana zadesila adventizam 1863. godine.

Adventizam je odbacio pokret koji je bio okupljen kroz službu Williama Millera te je izabrao postati pravno registrirana crkva iste godine u kojoj je odbacio Mojsijevu poruku o „sedam vremena“, kako ju je prenio Ilija (William Miller). Iste su godine izradili krivotvorenu proročku kartu, koja se više nije mogla čitati i više nije mogla „govoriti“ prema Habakuku 2, redak 3, jer je zahtijevala letak da bi se objasnila. Habakukove su se karte mogle čitati onakve kakve su bile te su stoga mogle „govoriti“.

Adventizam je odbio poduzeti bilo kakvo preispitivanje izbora koji je učinio 1863. godine, jer su naposljetku među sobom imali proročicu, što je dokazivalo da su oni narod ostatka prepoznat u knjizi Otkrivenja, koji je imao Duh proroštva. Očitovali su isti duh i stav drevnoga Izraela, a pobuna koja je započela odbacivanjem prvoga dragulja koji je Miller otkrio, na kraju ih je dovela i do odbacivanja Millerova poistovjećivanja dragulja „svagdašnje“ također.

Suvremeni Izrael odbacio je Millerovo razumijevanje „svagdašnje žrtve“, simbola poganskoga Rima, koji je pak simbol Sotone, te je tvrdio da je „svagdašnja žrtva“ simbol Krista. Drugim riječima, suvremeni Izrael izabrao je prihvatiti sotonski simbol kao simbol Krista. Kao što je drevni Izrael proglasio da nema kralja osim Cezara, predstavnika poganskoga Rima, koji je simbol Sotone.

U smislu proročanske primjene, taj je izbor zahtijevao da suvremeni Izrael mora iznova definirati sedmo, osmo i deveto poglavlje Daniela, upravo ona poglavlja koja su predstavljena rijekom Ulai i koja su bila umnoženje znanja u mileritskoj povijesti. Bili bi prisiljeni izmijeniti ta poglavlja, jer osmo poglavlje izravno triput upućuje na „svagdašnju“.

Potaknuti poviješću u kojoj je otvoreno viđenje o rijeci Ulaju, mileriti nisu mogli vidjeti nikakva druga zemaljska kraljevstva prije nego što se Krist vrati i uspostavi svoje vječno kraljevstvo, kako je prikazano u drugom poglavlju Danielove knjige. Stoga su četvrto kraljevstvo, Rim, smatrali jednim kraljevstvom s dvama vidovima. Ta su dva vida izravno prikazana u sedmom i osmom poglavlju Daniela. Daniel utvrđuje da se viđenje koje je primio u osmom poglavlju treba razumjeti u vezi s viđenjem iz sedmog poglavlja.

Treće godine kraljevanja kralja Belšacara ukaza mi se viđenje, meni Danielu, poslije onoga koje mi se prvo ukazalo. Daniel 8,1.

Viđenje „koje se ukaza” Danielu „u početku” bilo je viđenje iz sedmoga poglavlja.

Prve godine Baltazara, kralja babilonskoga, Daniel usni san i viđenja svoje glave na svojoj postelji; tada zapisa san i iznese sažetak stvari. Daniel 7,1.

Dvije viđenja predstavljaju dva aspekta kraljevstava biblijskog proroštva koja su najprije bila prikazana u drugom poglavlju Daniela. Četiri kraljevstva Babilona, Medo-Perzije, Grčke i Rima ponovno se pojavljuju u sedmom poglavlju, a zatim opet u osmom poglavlju, ali uz razliku između političkih elemenata četiriju kraljevstava i religijskih elemenata četiriju kraljevstava. U Danielu 7 kraljevstva su prikazana zvijerima grabežljivicama, ali u osmom poglavlju ista su kraljevstva predstavljena hramskim životinjama. Daniel je želio razumjeti viđenje iz sedmog poglavlja, i Gabriel mu je došao da ga objasni.

Ja, Daniel, bijah ožalošćen u svome duhu usred svoga tijela, i viđenja moje glave uznemirivahu me. Pristupih jednome od onih koji stajahu ondje i zapitah ga istinu o svemu tome. Tada mi reče i obznani mi tumačenje tih stvari. Ove velike zvijeri, kojih su četiri, četiri su kralja, koji će ustati iz zemlje. Ali sveci Svevišnjega primit će kraljevstvo i posjedovat će kraljevstvo do vijeka, u vijeke vjekova. Daniel 7,15–18.

Danielu je bilo objavljeno da su četiri zvijeri četiri zemaljska kraljevstva koja će postojati sve dok ne bude uspostavljeno Božje vječno kraljevstvo, u skladu s drugim poglavljem Danielove knjige. Trebala su postojati četiri zemaljska kraljevstva koja su prethodila dolasku Božjega vječnog kraljevstva, kako je to prikazano kamenom koji je bio odvaljen od gore i ispunio svu zemlju u drugom poglavlju.

Sestra White odvela je mleritsko razumijevanje ona četiri kraljevstva daleko dalje od mleritskoga razumijevanja kada se osvrnula na zvijer iz zemlje iz trinaestoga poglavlja Otkrivenja.

„U ovom se trenutku uvodi još jedan simbol. Prorok kaže: ‘I vidjeh drugu Zvijer gdje izlazi iz zemlje; imala je dva roga poput janjećih.’ Redak 11. I pojava te Zvijeri i način njezina uzdizanja pokazuju da je narod koji ona predstavlja različit od onih prikazanih prethodnim simbolima. Velika kraljevstva koja su vladala svijetom bila su proroku Danielu prikazana kao grabežljive zvijeri, koje izlaze kada su se ‘četiri nebeska vjetrova podigla na Veliko more’. Daniel 7,2. U sedamnaestom poglavlju Otkrivenja anđeo je objasnio da vode predstavljaju ‘pučanstva i mnoštva i narode i jezike’. Otkrivenje 17,15. Vjetrovi su simbol sukoba. Četiri nebeska vjetrova koja se podižu na Veliko more predstavljaju strašne prizore osvajanja i revolucije kojima su kraljevstva zadobila vlast.” Velika borba, 439.

Zvijeri su simboli osvajanja koja su bila izvršena dok su kraljevstva dolazila na vlast. Zvijer grabežljivica proročki predstavlja političku, gospodarsku i vojnu moć jednoga kraljevstva. Ista kraljevstva prikazana u drugom i sedmom poglavlju Danielove knjige također su prikazana i u osmom poglavlju, ali su ondje sva povezana s elementima preuzetima iz Božjega Svetišta te na taj način predstavljaju religijski element tih kraljevstava, jer su sva bila sjedinjenje Crkve i države.

Treće godine kraljevanja kralja Belšazara ukaza mi se viđenje, meni Danielu, nakon onoga koje mi se ukazalo isprva. I vidjeh u viđenju; i dogodi se, kad sam gledao, da bijah u Šušanu, u

palači, koja je u pokrajini Elamu; i vidjeh u viđenju da bijah kraj rijeke Ulaja. Tada podigoh oči svoje i vidjeh, i gle: pred rijekom stajaše ovan koji imaše dva roga; i oba roga bijahu visoka, ali jedan bijaše viši od drugoga, i viši izraste posljednji. Vidjeh ovna kako bode prema zapadu, i prema sjeveru, i prema jugu; tako da nijedna zvijer ne mogaše opstati pred njim, niti bijaše ikoga tko bi mogao izbaviti iz njegove ruke; nego činjaše po svojoj volji i postade velik. I dok sam promatrao, gle: jarac dođe sa zapada preko lica cijele zemlje i ne dotače se tla; a jarac imaše znamenit rog među svojim očima. I dođe k ovnu koji imaše dva roga, kojega bijah vidio gdje stoji pred rijekom, i potrča na njega u jarosti svoje sile. I vidjeh ga kako se približi ovnu, te se razgnjevi na nj i udari ovna, i slomi mu oba roga; i ne bijaše snage u ovnu da opstane pred njim, nego ga obori na zemlju i pogazi ga; i ne bijaše nikoga tko bi izbavio ovna iz njegove ruke. Stoga jarac postade veoma velik; a kad ojača, veliki rog bi slomljen, i na njegovu mjestu izraste četiri znamenita roga prema četiri vjetra nebeska. Daniel 8:1–8.

Osmo poglavlje započinje time što Daniel potvrđuje da tada još živi unutar povijesti prvoga kraljevstva biblijskog proroštva (Babilona), no njegovo viđenje ne prepoznaje nijedan simbol koji bi trebao predstavljati Babilon, jer započinje ovnom koji je predstavljao drugo zemaljsko kraljevstvo Medo-Perzije. Odsutnost simbola Babilona namjerna je, jer je jedna od temeljnih značajki Babilona ta da on predstavlja kraljevstvo koje je uklonjeno, a potom obnovljeno, kao što je prikazano Nebukadnezarovih „sedam vremena” življenja kao zvijeri. Tijekom tih „sedam vremena” prikazan je jedan element duhovnog Babilona (papinstvo), jer je papinstvo kraljevstvo koje je zaboravljeno sedamdeset simboličkih godina, tijekom kojih je zadobilo smrtonosnu ranu. Činjenica da Daniel navodi kako prima viđenje „treće godine kraljevanja kralja Baltazara” prepoznaje Babilon kao kraljevstvo koje prethodi drugom kraljevstvu Medo-Perzije, ali naglašava Babilon kao skriveno, odnosno zaboravljeno kraljevstvo koje je zaboravljeno u danima jednoga kralja.

Zvijeri iz osmog poglavlja nisu grabežljive zvijeri; one su životinje koje su se upotrebljavale kao žrtvene životinje u bogoslužju Svetišta. Četvrto je kraljevstvo prikazano kao „mali rog”, a ne kao zvijer, no rogovu su bili dio Božjega Svetišta, jer su žrtvenici u Božjem Svetištu imali rogove kao dio svojega ustroja.

Ne samo da je Daniel četiri kraljevstva proročanstva prikazao izrazima iz svetišta, nego pripovijest toga poglavlja sadrži nekoliko riječi izvedenih izravno iz Božje službe u svetištu. Pripovijest u tom poglavlju iznesena je hebrejskim riječima preuzetima iz službe u svetištu, ali je i sam čin prinošenja žrtvenoga prinosa u službi svetišta ugrađen u strukturu poglavlja. Činjenica da je Daniel namjerno povezao sedmo i osmo poglavlje omogućuje onima koji žele vidjeti da je sedmo poglavlje ono koje prepoznaje državnički ustroj kraljevstava biblijskoga proročanstva, a osmo poglavlje ono koje prepoznaje crkveni ustroj kraljevstava biblijskoga proročanstva.

Adventizam je bio prisiljen prikrivati tu činjenicu sotonskim bajkama, jer to priznanje otkriva da su Millerovi dragulji bili upravo onakvi kakvima ih je Bog zamislio. Njihovo odbacivanje Millerova razumijevanja „svagdašnje žrtve” prikazano je kao tvrdnja da „Bog nije imao razumijevanja”, jer tvrde da, kada je Bog dao taj okvir Milleru (posredstvom službe svetih anđela), on nije bio točan.

Doista, vaše izvrćanje svega naopako smatrat će se kao lončarska glina; jer hoće li djelo reći o onome koji ga je načinio: Nije me načinio? ili će ono što je oblikovano reći o onome koji ga je oblikovao: Nije imao razuma? Izaija 29,16.

Millerov okvir bio je proročanska struktura koju je prepoznao i primijenio, ali od 1863. nadalje adventizam se vratio teološkim primjenama otpaloga protestantizma i katolicizma kako bi prikrrio dragulje iz Millerova sna. Adventizam je prihvatio lažan okvir (ono što je uokvireno) kako bi odbacio djelo, a također i Tvorca djela. Čineći to, oni tvrde da Tvorac djela nema razuma. Odbacivanje toga okvira bilo je, i još uvijek jest, odbacivanje porasta znanja koje je bilo otpečaćeno 1798. godine. Oni koji odbacuju porast znanja odbacuju djelo i Tvorca djela, i prema Danielu bili su „opaki”.

Mnogi će se očistiti, i ubijeliti, i okušati; a bezbožnici će bezbožno činiti: i nitko od bezbožnika neće razumjeti; ali mudri će razumjeti. Daniel 12:10.

„Bezbožnici će bezbožno činiti”, čime se prepoznaje postupno, sve veće odbacivanje istine. Odbacivanje okvira od strane bezbožnika jest odbacivanje Boga, a zauzvrat Bog odbacuje bezbožnike zbog odbacivanja koje oni nastoje izvršiti pomoću krivotvorenog okvira.

Moj narod gine zbog nedostatka znanja; budući da si odbacio znanje, i ja ću odbaciti tebe, da mi više ne budeš svećenik; budući da si zaboravio zakon Boga svojega, i ja ću zaboraviti tvoju djecu. Hošea 4,6.

Božji narod, koji je od 1844. do 1863. bio Božjim „svećenicima“, bio je odbačen zbog nedostatka „spoznaje“ koja je bila umnožena kroz službu Williama Millera. Važno je razmotriti kontekst šestoga retka u Hošei, jer taj kontekst prepoznaje sve snažniju pobunu protiv istine, prikazane kao „spoznaja“.

Čujte riječ Gospodnju, sinovi Izraelovi: jer Gospod ima parbu sa stanovnicima zemlje, zato što u zemlji nema istine, ni milosrđa, ni spoznaje Boga. Kunući se i lažući, ubijajući i kradući i čineći preljub, provaljuju sve granice, i krv dotiče krv. Zato će zemlja tugovati, i svaki koji u njoj prebiva klonut će, zajedno sa zvijerima poljskim i s pticama nebeskim; da, i ribe morske bit će uklonjene. Ipak, neka se nitko ne prepire niti kori drugoga: jer je tvoj narod kao oni koji se prepiru sa svećenikom. Zato ćeš pasti danju, a i prorok će pasti s tobom noću, i uništiti ću tvoju majku. Moj narod propada zbog nedostatka spoznaje: budući da si ti odbacio spoznaju, i ja ću odbaciti tebe, da mi više ne budeš svećenik: budući da si zaboravio zakon Boga svojega, i ja ću zaboraviti tvoju djecu. Što su se više umnažali, to su više grijeshili protiv mene: zato ću njihovu slavu pretvoriti u sramotu. Hrane se grijehom moga naroda, i srce im čezne za njihovim bezakonjem. I bit će: kakav narod, takav svećenik; i kaznit ću ih za njihove putove, i uzvratit ću im za njihova djela. Jer će jesti, a neće se nasititi; bludničit će, a neće se umnožiti: jer su prestali mariti za Gospoda.

Bludništvo i vino i mlado vino oduzimaju srce. Moj narod traži savjet od svojih drvenih likova, i njihov im štap navješćuje; jer duh bludništava naveo ih je na zabludu, i odali su se bludništvu, odvrativši se od svojega Boga. Prinose žrtve na vrhovima gora i pale kad po humovima, pod hrastovima i topolama i brijestovima, jer je sjena njihova dobra; zato će vaše kćeri činiti blud, i

vaše će žene činiti preljub. Neću kazniti vaše kćeri kad čine blud, ni vaše žene kad čine preljub; jer se oni sami odvajaju s bludnicama i prinose žrtve s razvratnicama; zato će narod koji nema razuma propasti. Ako se ti, Izraele, odaš bludništvu, neka ipak Juda ne sagriješi; i ne dolazite u Gilgal, niti uzlazite u Betaven, niti se zaklinjite: Živ je Gospodin. Jer Izrael se odmetnuo kao svojeglava junica; sada će ih Gospodin pasti kao janje na prostranu mjestu. Efrajim se prionuo uz idole: ostavi ga. Njihovo je piće ukislo: neprestano se odaju bludništvu; njezini poglavari sa sramotom ljube: Dajte. Vjetar ju je obavio svojim krilima, i postidjet će se zbog svojih žrtava. Hošea 4:1–19.

Upozorenje Hošee glasi da „Jahve vodi parnicu sa stanovnicima zemlje, jer nema istine, ni milosrđa, ni spoznaje Boga u zemlji.” Adventizam je Božji narod posljednjih dana. U dan kad čovjek s četkom za prašinu uđe u Millerovu sobu, adventizam, uključujući narod, svećenike i proroke, „koji ne razumije, past će”, jer će biti „prionuo uz idole”. Njihovi su idoli njihovi krivotvoreni nauci, utkani u krivotvoreni okvir.

Pobuna koja je predstavljena odbacivanjem porasta znanja postupno je pojačavanje pobune koje doseže točku u kojoj njihovo vrijeme kušnje završava objavom da su prionuli uz krivotvorena učenja koja su pometena iz Millerove sobe. Njihova je pobuna prikazana kao neprestano počinjenje bludništva. Od 1863. nadalje pa sve do završetka vremena kušnje, oni neprestano ustraju u pobuni sve dok ne budu izbačeni iz usta Gospodnjih.

Pobuna odbacivanja spoznaje bila je predstavljena time što su „neprestano“ činili preljub, i premda nije riječ o istoj hebrejskoj riječi, značenje je isto kao i hebrejske riječi „tamid“, koja znači „neprestano“, a koja je u knjizi Daniela prevedena kao „svagdašnja žrtva“.

U sljedećem ćemo članku nastaviti naše proučavanje četiriju kraljevstava biblijskoga proročanstva.

„Tada sam u vezi sa ‘Svakidašnjom’ vidjela da je riječ ‘žrtva’ dodana ljudskom mudrošću i da ne pripada tekstu; te da je Gospod dao ispravno razumijevanje toga onima koji su objavili vijest o času suda. Kada je postojalo jedinstvo, prije 1844., gotovo su svi bili ujedinjeni u ispravnom razumijevanju ‘Svakidašnje’; ali od 1844., u pomutnji, prihvaćena su druga gledišta, te su uslijedili tama i pomutnja.“ Review and Herald, 1. studenoga 1850.